

Pas op!', denk je tijdens het even gevaarlijke als mooie dansstuk 'Promise Me' (kabinet k)

Bron : Knack Focus

[Els Van Steenberghe](#)

Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

Kabinet K maakt al twintig jaar dans met kinderen. En neen, die kinderen dartelen niet in snoepkleurkieren rond en doen geen geestdodende danspasjes. Ze gooien in genderneutrale kostuums volwassen venten over hun frêle schouders en dollen met singer-songwriters. Zo ook in 'Promise Me', een coproductie met Het Paleis.

Het Paleis en Kabinet K

Als een stel schreeuwende spreuwen rennen de zeven dansers - vijf meisjes plus dansers Kwint Manshoven en Ido Batash - het podium op. De armen

uitgestrekt langs hun lijven. Gitarist/zanger Thomas Devos pompt vanaf de zijlijn lage tonen en lekker hoog melancholisch gezang de zaal in. De scène lijkt een remake van Hitchcocks legendarische scène in *The Birds*. *Promise Me* is minder akelig maar dolt wél met gevaar.

Het Paleis en Kabinet K © Kurt Van der Elst

Openen doet *Promise Me* in gniffelende stijl. Een van de meisjes wandelt glimlachend naar de rand van het podium. Een ander meisje snelt haar achterna en de twee starten - grinnikend - een worstelduet waarin ze een vuist in elkaars mond wringen en het speeksel vervolgens aan elkaars buik afvegen. Met die luchtige opener breekt een nieuw hoofdstuk in het oeuvre van Kabinet K aan. Dit Gentse collectief - bestaande uit Joke Laureyns en

Kwint Manshoven - blinkt al sinds 2002 uit in meesterlijke melancholie. Ze 'beeldhouwen' met rauw dansende, ranke kinderlijven.

Een van de kinderen staat als een held op de schouders van danser Kwint Manshoven. Wankel en fier. Net een portret van de mensheid.

In *Promise Me* ruilen ze die melancholie bewust in voor een 'ode aan de roekeloosheid'. Het choreografenduo lijkt de power van de Brusselse maestro Wim Vandekeybus - die zijn dansers als hengsten over de scène laat draven - te combineren met de galante humor van Pina Bausch, de Duitse oermoeder van de hedendaagse dans die omhelsduetten tot slapstick kon maken zonder aan ontroering in te boeten.

Hoe doen ze dat? Door de kinderen onverschrokken te laten balanceren op de smalle randjes van de twee hoge zwarte wanden die wat verloren op de scène staan. Door hen, tussen alle bedrijvigheid op de scène door - er gebeurt voortdurend van alles -, even te laten likken aan een mes terwijl ze met bieten knoeien. Door hen te laten struikelen met stroken stof rond hun enkels. Door hen met krijtwhite keien te laten dollen waardoor de scène stoffig en gevaarlijk glad wordt. Door hen in zwarte rokken als derwisjen over de scène te laten tolleren. Door een van hen als een held op de schouders van Manshoven te laten staan. Wankel, fier en vol vertrouwen. Net een portret van de mensheid. 'Niet vallen!', denk je voortdurend.

Er is een duet tussen een volwassen danser en een van de meisjes dat ons naar woorden doet zoeken. Je ziet louter tederheid tussen twee lijven. Ook hier denk je: 'Pas op!'.

'In de ruimte waar we repeteren mag ik dingen doen die thuis niet mogen, zoals balanceren op een hoge vensterbank of stenen opgooien naast mijn hoofd. Superleuk!' vat de elfjarige Ilena Deboeverie, een van de dansers, de repetities samen. We betwijfelen of de ouders van de danseressen de volledige voorstelling konden zien zonder de handen voor de ogen te houden...

Want Kabinet K durft hier veel met kinderen. Zo is er een rakend duet tussen Ido Batash en een van de meisjes dat ons naar woorden zoekt. Je ziet louter tederheid tussen twee lijven, dankzij de zeer zorgvuldig uitgekende choreografie. Ook hier denk je: 'Pas op!'

Het Paleis en Kabinet K © Kurt Van der Elst

De voorstelling is het strafst wanneer er op de grens tussen gevaar, tederheid en krachtmeting gebalanceerd wordt. Er zitten, ondanks de onafgebroken muziek, enkele knikken in de drive. Tussen de 'spreeuwenscène' en het moment dat er met keien gedold wordt, zwalpen enkele te makke duetten. Idem dito voor de scène waar een 'lalalala'-brugje naar een volgende scène gezongen wordt. Die kabbelmomenten missen scherpte, tonen schroom en steken fel af tegen de andere scènes waar wél resoluut wordt gekozen om roekeloos tegen de grenzen van het toegestane/het mogelijke aan te schurken.

Promise Me dropt versplinterde schoonheid aan je voeten en ontroert door een onbevangen kereltje naast een krachtpatser te plaatsen en door in meisjes met blonde engelenharen de onbevreesde hemelbestormers wakker te maken.

Promise Me scheurt conventies aan flarden, individuen aan stukken, taboes in reepjes en nette danspassen in fragmenten. Ze durven. Het dropt versplinterde schoonheid aan je voeten en ontroert door een onbevangen kereltje naast een krachtpatser te plaatsen en door in meisjes met blonde engelenharen de vinnige hemelbestormers wakker te maken.

Dit is een wow-wending in het oeuvre van Kabinet K en een boodschap aan de danswereld om kinderen serieus te nemen als volwaardige performers die veel meer kunnen dan opdraven in creaties over 'hun leefwereld'. Kabinet K zet de jonge ziel in om, samen met en evenwaardig aan oudere zielen, een statement van formaat te maken: koester de onverschrokkenheid bij het samen achterna jagen van geluk.